

Margrethe Vestager (RV):

Danmark har gennem tiderne i mange år, er det en radikal opfattelse, i vid udstrækning haft mulighed for at sætte dagsorden i FN og i en række af FN's særorganisationer, bl.a. på grund af vores klare donorprofil og den store og stabile ulandsbistand og en klar politik på området.

Det kræver noget at nå målene for 2015. Det kræver i særdeleshed meget af de ulande, hvor markante ændringer skal foregå. Og som mange ordførere har sagt allerede, er det jo selvfølgelig afgørende, at det enkelte land tager ansvar for sin udvikling.

Men det kræver også noget af os. Og det er markant, at syv af de otte mål handler om det, der skal foregå i udviklingslandene. Det er først, når vi når det ottende mål, at der bliver talt om, at vi skal gøre noget.

Derfor er det væsentligt, at debatten også her i dag om, hvad vi vil yde til FN, har den økonomiske dimension med sig. For det kræver både ulandsbistand, og det kræver viljen til at gøre en indsats både som donor og sammen med de lande, hvor der er et akut behov for udvikling.

Kl. 16.50

Det koster penge at investere i, at 2015-målene opfyldes, og det gælder naturligvis ikke kun i Danmark. Det er indlysende, at det er en klar forudsætning for at nå målet, at andre lande ikke kun kommer op på de niveauer, som de efterstræber, men også gør sig FN's ambition efterrettelig.

Men det gælder også i Danmark, og det er stadig en skam, at Danmark ikke er det foregangsland, som vi var. Det er lykkedes det herskende flertal at fastslå det som et faktum, at vi er for fattige til at nøjes med 99 pct. af det, vi tjener, at ventelisterne på hospitalerne, som vi netop har hørt den konservative ordfører sige, kræver, at vi ikke længere nøjes med de 99 pct., næ, vi skal have hele 99,2 pct., for at vi kan få det hele til at løbe rundt.

I Det Radikale Venstre synes vi, at det som mindstemål må være sådan, at vi igen bygger op efter princippet: 1 pct. til de fattige, 99 pct. til os.

Vi vil gerne kvittere for den indsats, som regeringen har gjort i EU, for vi oplever, at det har været en dansk prioritet at sørge for, at EU-landene kom op på FN-niveaue, og vi synes, det er vigtigt, at man har gjort den indsats. Vi håber, at regeringen vil bruge det momentum, der helt åbenlyst er kommet i forbindelse med den her dagsorden, til også at sætte fokus på det indholdsmæssige, sådan at vi får mere EU-fællesbi-

stand, og at vi får et stærkere EU-lederskab i forhold til de enkelte lande.

Det er også vores oplevelse, at Danmark ville kunne gøre en forskel med hensyn til at bistå nogle af de nye donorlande i at få en effektiv og kvalitetsorienteret udviklingsbistand, fordi det jo for en række af dem er en ny opgave, som de skal i gang med, og som de har forpligtet sig til, og for at kunne legitimere det over for deres egne befolkninger er det selvfølgelig vigtigt, at bistanden er ordentlig og effektiv og rettet mod dens formål. Der kan Danmark påtage sig et lederskab.

Det lederskab kræver jo også, at man holder fast i sin egen beslutningskraft, og derfor håber vi også snart, at regeringen forlader den besynderlige formulering i regeringsgrundlaget, at »bidraget til multilaterale udviklingsorganisationer bør forholdsmæssigt bringes på niveau med ligesindede landes«.

Det kan umuligt være et mål i sig selv at komme på niveau med ligesindede landes. At det muligvis er en anledning eller en undskyldning for at frigøre midler, så man i højere grad har noget at gøre godt med i forskellige sammenhænge, er så en anden sag, men det fjerner i hvert fald fokus endnu mere fra det kvalitative i bistanden. Det kan ikke være i Danmarks interesse at deponere sine beslutninger om, hvor lidt eller hvor meget en multilateral udviklingsorganisation skal have, i andre lande, ikke engang hvis de er ligesindede.

Når man baserer sig på god regeringsfølelse og respekt for demokrati, er det også afgørende at vise det gennem budgetstøtte der, hvor det kan lade sig gøre, sådan at det er landenes egne nationale prioriteter, der bliver de afgørende. Det er i vid udstrækning med til at forhindre klientroller og andre uting og med til at understøtte, at det faktisk er landenes egne prioriteter, der er det afgørende.

Det vender så tilbage til os i form af i højere grad at koordinere donorbistand, men også at harmonisere donorbistand, således at bistandsbureaukratiet mindskes, og der kan ske en enklere afrapportering.

Flere ordførere har været inde på privat erhvervsudvikling og handel, og det er jo ganske rigtigt. Men det er der mange der har fokus på, og Danmark bør fortsætte og styrke indsatsen for kvinders rettigheder, ikke kun dem, som alle er enige om, men især de seksuelle og reproduktive rettigheder.